

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tany i número d'insercions.

ANY II - NÚMERO 38

OLOI, 9 DE MARÇ DEL 1935

PREU 15 cèntims.

L'evidència d'uns fets

per R. PLA i CORAL

Fa quinze mesos que unes eleccions, deixem de banda de quina manera, donaren una majoria en les Corts i la total preponderància en el governament del país a les forces dretistes espanyoles. D'aquella data ençà, malgrat les promeses i les parrafades demagògiques dels discursos electorals dels homes que avui sostenen les regnes de l'Estat, s'han resolt o estan en camí de resoldre's els angoixosos problemes que dificulten el feliç i normal desenvolupament de la vida pública d'Espanya? De cap manera.

El problema de l'atur forçós, el caball de batalla de totes les companyes de les dretes, ha augmentat d'ençà que elles ocupen el poder. De 625.000 obrers, en vaga que hi havia en el moment de començar a governar aquestes, han passat a 711.000 segons la darrera estadística efectuada. Són, doncs, més de 86.000 obrers parats que hi ha de diferència.

Amb aquesta sola dada, ja ens podem figurar com aniran els demés aspectes de la nostra economia. Pregunteu al comerciant, a l'home de negocis, com marxen els seus afers: per la cara que posarà a la vostra pregunta ja en podreu endevinar per endavant la resposta. Car aquesta és la trista realitat: manca de consum en el nostre comerç interior i, quant a l'exterior, les estadístiques ens diuen prou clarament de la manera que ha augmentat el dèficit de la nostra balança comercial.

Causas de tot això? Entre moltes altres que el curt espai de què podem disposar per aquests article no ens permet escatir, una n'hi ha de principalíssima i que convé tenir en compte. Es un postulat clar i contundent, tant en el terreny de l'economia com fins i tot en el del sentit comú, que la condició primordial, essencialíssima, pel progrés econòmic dels pobles és la confiança. Existeix aquesta a Espanya? Una resposta nostra en sentit negatiu, podria semblar interessada. Com a homes d'esquerra que som, semblaria a algú que pretenim, sense més ni més, carregar-ho tot a l'adversari polític i endegar l'aigua cap el nostre molí. Però no som nosaltres qui parlem; són els fets qui ho fan amb prou eloqüència perquè siguin en coneixement de tothom.

Fora molt interessant avui la publicació exacta del nombre de milions de pessetes que dormen en les caixes dels Bancs completament inactives i cobrant, per tant, un interès irrisori. La publicació d'una dada com aquesta ens il·lustraria fidelment sobre el grau de desconfiança i l'ambient d'inestabilitat que plana en aquestes hores sobre les nostres esferes econòmiques. La depreciació dels valors, la paralització de moltes empreses i la manca de noves iniciatives financeres ens ho demostren, però, abastament. Si el diner, etern aliat de les dretes, no té confiança amb l'avui, en quin estat tan lamentable de desorbitament haurà arribat la política espanyola?

Val a dir, tanmateix, que el Govern, per la seva part, ha fet ben poca cosa per tal d'esvaïr aquesta atmòsfera de recel que plana en molts sectors de la societat espanyola. El manteniment, durant cinc mesos consecutius, d'un règim d'excepció i la prolongada interinitat de totes les institucions de govern, no faciliten pas el retorn d'aquesta confiança. Solament una política basada en la normalitat, que sigui fidel reflexe del verdader sentir de l'opinió i de cara a les necessitats del poble, podrà retornar la pau als esperits i amb ella la confiança necessària per tal que tots els aspectes de la vida del país reprenquin un ritme normal i progressiu, condició essencialíssima en la vida de tots els pobles.

L'ANARQUISTA DE VIC

A Vic, a la boirosa Ciutat dels Sants, li ha sortit un anarquista. L'anarquista de Vic, ben al revés d'aquell altre, més imaginari que real, gairebé mitològic, que el senyor Cambó féu neixer com un bolet a l'industriosa ciutat de Terrasa, és un anarquista de carn i ossos, un home de debó. Nosaltres el varem veure i sentir diumenge passat al Teatre Principal en un míting deliciós i divertit per molts conceptes. Per tant, us en podem respondre.

Ara, que l'anarquista de Vic és una mica desconcertant. En lloc d'una cara feréstega com ha de tenir tot anarquista que s'estimi, el de Vic més aviat dirieu que la té de sagristà. En lloc de la gorra i l'espardenya de l'obrer el nihilista vigatà s'habilla de capell i il·lustrades botines i l'agombola la tebior d'un abric de preu. No té la veu de tro ni, quan perora, pega cops de puny a la taula, sinó que té un fil de veu prim i mansuet, com d'una monja de clausura i diu el seu discurs amb una entonació de rosari familiar. Fora difícil assegurar si l'anarquista de Vic ha manejat mai una arma homeiera. Si no fou el trabuc aleshores de la carlinada, jo m'inclinaria a creure que no, que més aviat podriem trobar-li, sota la samarreta, uns escapularis i alguna medalla del Pare Claret. Però el més desconcertant, el que no s'havia vist fins ara, és que aquest singular anarquista és un anarquista amb propietats. I per la manera que parlava, es veu que no són poques les finques que posseeix.

Això, no obstant, no fou obstacle perquè aquest anarquista, doblat de gran senyor, digués coses tan gruixudes com aquestes: «si s'ha d'ensorrar la propietat, ensorrem-la primer nosaltres i que la misèria de tots ens serveixi de conçol».

Bonic concepte el que té de la propietat el senyor anarquista de Vic! Ben segur que aquesta doctrina no l'ha pas apres a la *Rerum Novarum* de Lleó XIII ni en cap dels teoritzadors de la democràcia social cristiana. En Kropotkine, però, tampoc. D'on diantre l'haurà tret, doncs, una semblant teoria? Ell s'ho sabrà, tanmateix. El que a nosaltres ens consta, però, és que un senyor propietari qui té un concepte tan original de la propietat i de la riquesa no pot tenir dret ni a un pam de terreny. Si fos caragol el senyor-anarquista de Vic, no seria digne ni de la closca que portaria a l'esquena.

«Si s'ha d'ensorrar la propietat, ensorrem-la primer nosaltres». Demano a la F.A.I. nombri soci honorari al senyor Forcada, de la Cambra de la Propietat Urbana de Vic.